

Treść

Osobliwość pierwsza: trwanie

Istocie rzeczy nie można przypisywać trwania	11
Absurd, w który przekształca się egzystencja	13
„Zjadanie” długiego trwania	15
Wszystkie wartości mają trwanie niejawne	16
Jako zdarzenie, jako nieprzedstawialne	17
Leibniz budował swój system jako dzieło sztuki	19
Co Bóg złączył, w dziele sztuki podlega rozłączeniu	21
Krytyka jako sposób bycia publiczności	22
Gdy dzieło traci aurę	24
Konwencja krytyczna	26
Co należy do „tamtego świata”?	27
Podwójna fenomenologia „człowieka-Fausta”	30
<i>Ego-recens</i> amatora	31
Wątki wewnętrznego zdarzenia-tematu	32
Nieparalelne peryferia tematu	33
Doprowadzić do wzbudzenia trwał doznaniowych	35
Tragizm – „wielki” stan psychiczny	36
Punkty kulminacyjne dzieła sztuki	37
Estetyka „bez dzieła sztuki”	38

Osobliwość druga: tchnienie enteateczne

Enteada, czyli byt natchniony	43
Trwanie hyletyczne a tchnienie enteateczne	45
Zanim nie zbuduje się słownika	47
Gdy platonik spotyka się z romantykiem	48
Zdarzenie nastawione jest na zjawiska hyletyczne	50
Banalność sprowadza nudę	51

Zapomnienie o sobie	52
Między szczytem a głębią	54
Niszczące skutki subiektywizmu	55
Poczet pierwotnych struktur metafizycznych	57
Ująć wewnętrzną przestrzeń sceny	58
Charakter jakości enteaticznych	60
Jako rzecz-ciało i ja-umysł	62
Szczeliny bytu, w których poszukujemy znaczeń	64
Mizogynizm w sztuce	66
W oglądaniu zstępujemy do praźródeł bytu	69
Boskie <i>fiat</i> powołuje świat	70
Boskie chcenie – <i>vult</i>	72
Wyobrażenie i zachwyt	74
Duch, któremu obce jest trwanie	75
Ograniczenie w myśleniu enteaticznym	76
Nawiedzenie wyobraźni przez tchnienie	77

Osobliwość trzecia: uniesienie

W samej logice piękna	81
Trwanie w jego uniesieniu ponad <i>hyle</i>	83
Przedmiot nie jest zdefiniowany	84
„Cała boskość” w dziele sztuki	86
Wartości metafizyczne dzieła sztuki	87
„Wyrzucić” – znaczy „nazwać”	88
Dystansowanie się od materii myśli	91
Wyciszyć hałas „nazwanego”	92
W geście Dafne z obrazu Chassériau	94
Metafizyczność w odniesieniu do sztuki	95
Sztuka – raport metafizyczny	97
Medium wywołujące poczucie tragizmu	98
Człowiek zdał sobie sprawę ze swej teatralności	102
W tym samym kręgu – kręgu życia i śmierci	104
Struktura tchnienia enteaticznego	107
Jaki „personalistyczny wszechświat”?	110
Odejście od „partytyry” dzieła	112
Pomiędzy inscenizatorem a perceptorem dzieła	113
Ku definicji „naszego miejsca w świecie”	115
Wdzięczność – ostateczna podstawa „idologii”	117
Sam język ma boską naturę	119
I pozostanie podróż	120
Kulminacja oraz intensywność nastroju	122
<i>Tu quoque</i>	124

Osobliwość czwarta: szal estetyczny (*Furor Aestheticus*)

Dualizm dajmona i sytuacji w świecie	129
Chaos psychiczny	131
Zamęt jako „rozwiązanie” zjawisk	133
Metanoja – znaczy zmiana usposobienia	134
Człowieczeństwo jest przedmiotem wiary	136
Los ludzki i „cudzystów globalny”	138
Przyczyna, która rodzi oczekiwanie	139
Miedzy depresją a demencją	141
Odbieranie zjawiskom zła znamion zła	143
O wiedzy szukającej dowodu	144
O prostej obecności bohatera sceny	146
Wydarzenia ujęte w związku przyczynowym	147
Dekadentyzm – mutacja kulturowa	149
Gmina, czyli opinia publiczna	150
<i>Furor aestheticus</i>	153
Parcie ku temu, co wyższe	154
Fikcja recentywistyczna Proustowskiego czasu	156
O samotranscendencji treści dzieła sztuki	159
Zjednoczenie z losem bohatera sceny	161
Nędza i Bóg naszej świadomości	163
Ogląd rzeczy ludzkich jako boskich	165
Jaźń jest wszechświatem	167
<i>Heros alter ego</i>	168
Takie chwilowe „przeistoczenie”	170
Uniesienie metafizyczne	171

Osobliwość piąta: Logos

Zdziwienie zwykłością rzeczy	175
Hamlet mógł umrzeć tylko raz jeden	176
Wartości, których więźniem jest Logos	179
Demencja estetyczna	180
Śmiałość czyni ich prorokami swojego czasu	182
Kiedy przesada ma rangę wzniosłości?	184
Wszystko, co zadziwia, jest wydarzeniem	185
Gdy Logos wkracza w „chaos uczuć”	187
Struktury chwilowe i „druga harmonia”	188
Niebyt, a więc „milczenie słowa”	191
Poza zasięgiem wszechobejmującego pojęcia	193
Lokalność przeciw linearności	194
Chaos wypowiedziany staje się komunikatem	197

Chaos gubi miejsce naszego bytu w świecie	198
Zniszczenie szafu estetycznego	200
„Słowo wewnętrzne” a „słowo sztuki”	201
Słowo sztuki jako „tchnienie słowne”	204
Rzecz możliwa do oglądania jako widowisko	206
Mit i fabuła mitu	208
Dramat i Hegłowski „czas ludzki”	210
Piękno zdobywa się dla siebie	212
Sceniczny ceremoniał istnienia	213
<i>Finitum capax infiniti</i>	216

Zniesienie osobliwości: piękno jako trwanie w uniesieniu

Koncentracja na idei piękna	221
Piękno zamknięte w chwili „teraz”	223
Piękno jest aktualnością bytu	226
Tragizm dzieła sztuki rozgrywa się w „scenosferze”	228
Piękno zobaczone jako coś, co musimy widzieć	230
Początek jest twórczością	232
Logos powołuje piękno wieczyste	235
Rekurs sztuki do wieczności chwili	236
Jakość estetyczna głębi dzieła sztuki	237
Oglądając rzeczy z przyjemnością	239
Antynomie głębi i płytkości	241
Świat jak scena	243
Piękno wyraża ostatecznie <i>alicuitas</i>	244

Zakończenie	245
--------------------------	-----

Słownik terminów	251
-------------------------------	-----

Summary	280
---------------	-----

Zusammenfassung	282
-----------------------	-----